

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. D. D., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 7. 8. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j.
KRPP-87168-19/ČJ-2023-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2023, č. j. KRPP-87168-6/ČJ-2023-030022, zajištěn podle § 124 odst. 7 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba trvání zajištění na 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 12. 6. 2023. Důvodem pro vydání napadeného

rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: dne 12. 6. 2023 v 10:30 hod. byla policejní hlídka vyslána na adresu X. Zde žalobce nepředložil cestovní doklad. Ze systému EURODAC vyplynulo, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie, a to v Rumunsku. Žalobce odletěl z Vietnamu v únoru 2023, kdy cestoval do Rumunska za prací. Pracoval tam na stavbách. Dostával však jen zálohu, načež odcestoval do České republiky. Do ČR přicestoval dne 24. 5. 2023. Pobyt v EU nemá. Dne 9. 5. 2023 ztratil tašku s cestovním dokladem. Ví, že porušuje zákony a pro legalizaci pobytu nic neučinil. Nemá zdravotní pojištění. V ČR nemá adresu, přespával na stavbách. Nesdílí v ČR s občanem EU domácnost. Nemá v ČR nikoho. Ve Vietnamu má matku, otec je po smrti. Dále manželku a čtyři děti. Je s nimi v kontaktu přes Facebook. Chce se vrátit do Vietnamu. Ve Vietnamu mu nic nehrozí. V České republice nemá žádný majetek. Pracuje na stavbách jako zedník. Nikdy před zajištěním nežádal o mezinárodní ochranu v ČR. Cítí se zdrav, léky neužívá. Nechce vyrozumět zastupitelský úřad své vlasti.

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 60 dní, tj. celkem na 105 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí bylo probíhající řízení o žalobě žalobce v azylové věci. Zvláštní opatření žalovaná neuplatnila, protože přetrvává stejná situace jako v době, kdy rozhodovala o zajištění žalobce: žalobce porušoval zákony ČR, nemá zde zajištěné řádné ubytování ani nedisponuje finančními prostředky k pobytu a na vycestování do Rumunska, které dne 22. 6. 2023 souhlasilo s přijetím žalobce. Ke všemu žalobce nedisponuje oprávněním ke vstupu na území států ležících mezi ČR a Rumunskem, přes něž by do Rumunska „po vlastní ose“ cestoval.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal následující: délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí, generalizované a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce poukazuje na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomíná, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, přičemž pokud správní orgán bez rozumného důvodu nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění a řádný postup směřující k vyhoštění žalobce nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění přestává být oprávněné. Žalobce připomíná povinnost žalovaného správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaná v řízení vychází, ve spisovém materiálu oporu. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Zdůvodnění doby prodloužení zajištění je podle žalobce neurčité. Žalovaná měla místo zajištění použít, zejména s ohledem k aktuální délce trvání zajištění žalobce, některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takovéto alternativy žalovaná posoudila nedostatečně. Jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření opakovaně žalovaná uváděla pouze domněnku, že žalobce bude mařit správní vyhoštění, protože se na území ČR pohyboval bez příslušných dokladů a nebude respektovat orgány ČR. Žalobce dále připomíná, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí,

podle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce zde však nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Podle žalobce tedy žalovaná nemá dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že tato současná nejistá životní situace s obavami o budoucnost, svou i své rodiny, s nemožností obstarání si dobrého zaměstnání pro jejich finanční zajištění, v kombinaci se stísněnými prostory zařízení a omezenou možností pohybu mají velmi negativní vliv na jeho psychiku. Na závěr žalobce podotýká, že zajištění cizince nesmí být svévolné a jestliže délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, pak pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, tak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu. Ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání, kdy neznamená, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze pokaždé prodloužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit správního vyhoštění. Je také nezbytné, aby žalovaný správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby, a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkolů, přičemž musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem. Žalobce se však domnívá, že ačkoliv žalovaná prodloužení doby zajištění zdůvodnila, je toto odůvodnění šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaná zohlednila konkrétní situaci žalobce. Proto je napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

4. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
5. Žalovaná k žalobě uvedla následující: žalovaná je přesvědčena, že odůvodnění délky trvání zajištění je dostatečné a vychází z individuálně zjištěného stavu věci (strany 5-6 napadeného rozhodnutí). Zároveň odmítá, že by stanovená doba byla nepřiměřená, naopak odpovídá zcela době, jakou pravděpodobně zaberou nutné následující úkony směřující k předání žalobce do Rumunska. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná postupuje svědomitě k realizaci účelu zajištění, tedy předání žalobce do Rumunska. Stejně tak lze konstatovat, že svědomitě postupuje Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, Oddělení Dublinského střediska. Ze strany českých státních orgánů tedy nevznikají žádné nedůvodné průtahy. Prodloužení doby zajištění si vynutily lhůty stanovené pro Dublinské řízení. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí věnovala vážnému nebezpečí útěku, jak vyžaduje zákon při zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nerozhoduje o zajištění paušálně, ale vždy na základě individuálního posouzení případu, stejně jako v případě napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že na území České republiky nepáchal žádnou trestnou činnost a že žalovaná nemá prokázáno, že žalobce nebude respektovat správní vyhoštění, pak k tomu žalovaná musí uvést, že trestná činnost není podmínkou zajištění podle zákona o pobytu cizinců a že v napadeném rozhodnutí není o respektování správního vyhoštění zmínka, protože žalobce je zajištěn za jiným účelem. V zařízení pro zajištění cizinců je obecně poskytována lékařská a psychologická pomoc, a žalobce se tedy může na příslušné pracovníky obrátit. Žalovaná činí kroky k realizaci

předání žalobce do Rumunska, tedy snaží se realizovat skutečný účel zajištění, když tyto kroky v rozhodnutí také řádně popisuje včetně předpokladu doby trvání dalších kroků.

6. Žaloba není důvodná.
7. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nevycházela ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a nezjišťovala případnou změnu na straně žalobce. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014).
8. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevylučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval Nejvyšší správní soud s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
9. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění soud uvádí následující: veškeré žalovanou učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 8 Listiny základních práv a svobod a článku 5 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR či jiného členského státu EU skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje.
10. K námitce stran realizovatelnosti vyhoštění: žalobce nebyl zajištěn za účelem vyhoštění, ale předání do jiného členského státu EU, aby mohlo být rozhodnuto o azylové žádosti, kterou si žalobce právě v Rumunsku podal.
11. K námitce stran zdravotního stavu: ve správním řízení žalobce sdělil doslova: „*Cítím se zdrav, léky neužívám.*“ (vizte zaprotokolované podání vysvětlení žalobce ze dne 12. 6. 2023) Soud zároveň odkazuje na informace žalované z vyjádření o přístupu k lékařské, resp. psychologické péči v zařízení pro zajištění cizinců.
12. K námitce stran nemožnosti si obstarat zaměstnání k obživě rodiny: tato argumentace podporuje důvodnost obav stran žalobcovy případné strategie vyhybat se předání do Rumunska za účelem pokračující (nelegální) výdělečné činnosti.
13. K délce zajištění ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje: „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“ Žalobci bylo prodlouženo zajištění napadeným rozhodnutím na 105 dnů, tedy na dobu,

která zákonem dané rozmezí nepřekračuje. Důvody délky zajištění, resp. jeho prodloužení žalovaná srozumitelně vylicila.

14. K závěru se soud v krátkosti zastaví nad naznačenou myšlenkovou konstrukcí žalobce, v níž nelegální pobyt není natolik společensky škodlivou skutečností, aby značil nedostatek respektu k právnímu řádu. Legálnost, resp. nelegálnost pobytu na území ČR přitom nastavuje základní vztah mezi cizincem a hostitelským státem. Cizinec, který se vědomě pohybuje na území státu, aniž by se svůj pobyt snažil nevynuceně, tj. bez tlaku okolností jako zajištění, legalizovat, od začátku demonstruje neochotu podřídit se pravidlům hostitelského prostředí.
15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. srpna 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně